Prosinec 2019

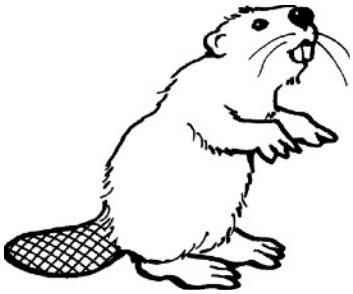

PODĚKOVÁNÍ

Moravskoslezskému kraji, Klubu českých turistů, Asociaci TOM, Statutárnímu městu Opava a MŠMT ČR za finančí příspěvky na celoroční činnnost našeho turistického oddílu KADAO.

OBČASNÍK TURISTICKÉHO ODDÍLU **KADAO**

77

BOBR

Milí rodiče, milí oddíloví kamarádi,
tak a je to konečně tady, po dlouhé době opět vychází nové číslo našeho oddílového časopisu. Letošní rok byl bohatý na zážitky, ostatně když v TOM jedeš s námi, tak je bohatý vlastně každý rok:-) Po skvělém táboře a divokém balkánském putování mnozí z nás vycestovali do zahraničí. Pak jsme trošku oprášili klubovnu, oslavili oddílových 35 a vypravili se do Slovenského ráje. Poslední letošní výpravu "Vánočku" jsme si užili ve Stříbrných horách.

Dovolte, abychom Vám společně s Bobrem popřáli mnoho zdraví, štěstí a společných zážitků i v roce 2020. **REDAKCE**

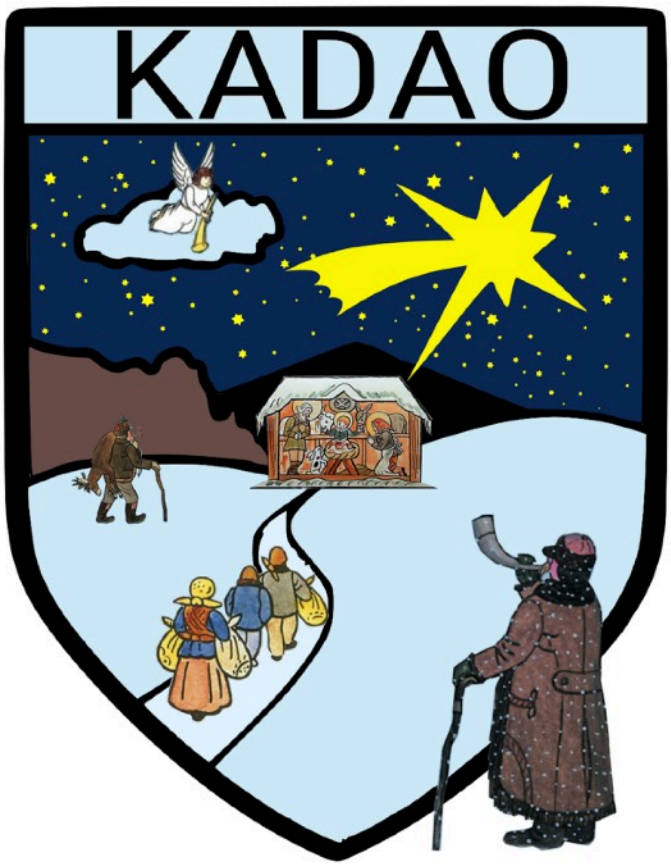

P. F. 2020

CO SE V TOMTO ČÍSLE DOČTETE?

- **Tajuplná Asie**
  Něco o tom, jak se chystal tábor
- **Táborový kvíz**
  Co všechno si pamatuješ o Asii?
- **Balkán křížem krážem**
  "Divoké" letní putování
- **1300 kilometrů od domova**
  Holandsko pohledem TeTe
- **LA na Vestrálech a Lofotech**
  Norsko s Luckou a DiBem
- **Holandsko**
  Za Ámosem se Zuzkou, Kačou a Hanulí
- **Srpnové dny na valtickém zámku**
  Léto s paní průvodkyní
- **Moje prázdniny**
  I po Česku se dá cestovat
- **USA**
  Co zažil LP sám a za mořem
- **To to uteklo**
  Ohlédnutí za oddílovou 35-kou
- **Naše léto v USA**
  Léto s Aničkou a Danečkem
- **Kadaopodzim ve Slovenském ráji**
  Tradiční podzimní putování
- **Stříbrné hory**
  Taková pořádná vánoční výprava
- **35 let s oddílem**
  Jak udělat oheň v tělocvičně
- **Odlívání stop**
  Terískův návod, jak na to…

TAJUPLNÁ ASIE

ANEB PO STOPÁCH ZIKMUNDA A HANZELKY Z POHLEDU TVŮRCŮ TÁBORA

Letní stanový tábor je bezpochyby největší akce a vyvrcholení celého oddílového roku. Také proto je velice důležitá a zdlouhavá celá příprava.

A jak to tedy s tou přípraou bylo? Ve shrnutí asi takto:

Srpen 2018 – Tete: „Kačo, napadlo mě, že bych chtěla udělat tábor a na příští rok se ještě nikdo neozval, nechtěla bys ho se mnou udělat?“

Prosinec 2018 – Kača: „Terez, ty teda chceš dělat ten tábor? Jednou ses mě ptala a pak už vůbec. Já bych do toho možná šla.“

Leden 2019 – Píšeme e-mail vedoucím s oznámením, že teda jako ten letní tábor uděláme a také, jestli nechce někdo udělat hru jednotlivců. Téma zatím vybíráme.

Únor – Zvolily jsme téma. Bude Asie a Zikmund a Hanzelka! Začínáme číst knihu a dělat výpisky.

Březen – Nic se neděje, stále čteme knihu. ALE! Motýl s Dibem nám oznámili, že udělají hru jednotlivců.

První polovina dubna – Stále čteme knihu, ale už máme dost výpisků a nápadů.

Druhá polovina dubna – Knihu jsme dočetly, ale končila Indonésií. A co dál? Japonsko? SSSR? Kupujeme DVD a určujeme, které státy na táboře navštívíme podle toho, kolik nápadů z knihy na jednotlivé státy máme.

Konec dubna – Probíhá táborová schůze vedoucích, máme tedy už systém hry, vystupující postavy, bodování apod. Rozdělujeme večery a role.

Květen – Máme příběh, ale nemáme hry. Tábor odkládáme stranou a věnujeme se škole a zkouškám.

Začátek června (1 měsíc do začátku tábora) – Zkoušky hotové a do tábora zbývá jeden měsíc. Neděláme nic jiného. Vymýšlíme a hledáme hry, obepisujeme vedoucí a přidělujeme jim další úkoly.

Polovina června (2 týdny do začátku tábora) – Ladíme hry s motivací a příběhem. Zjišťujeme, že Motýl s Dibem ještě dělají zkoušky a hru mají jen hodně zhruba.

Poslední červnový týden (1 týden do začátku tábora) – Dib se vrhl pořádně na hru, Motýl stále dělá zkoušky. My děláme jednotlivé přípravy na hry a myslíme si, že máme hotovo. Dib: „Tete, myslím si, že máte málo her a bude tam spousta volného času.“ Tete píše Kači ve stresu, že musíme ještě vymyslet hry. Kača: „Jeva nestresuj, stejně se nikdy nic nestíhá“. Tete vymýšlí skoro na každý den jednu až dvě hry navíc.

Středa před začátkem tábora (4 dny do začátku tábora) – Motýl začal dělat tábor, ale razítka pro celníky stále nejsou.

Sobota před začátkem tábora (1 den do začátku tábora) – Motýl už zvládl udělat razítka, Tete s Kačou a některými dalšími vedoucími odjíždějí na tábor. Celé odpoledne lepí obrovskou Tatru.

Neděle (den začátku tábora) – Tete s Kačou celé dopoledne vyrábí obrovskou Tatru, aby v ní mohly odpoledne příjet jako Zikmund s Hanzelkou.

14 táborových dní – Hra jednotlivců je skvělá, vše funguje, jak má. Jako každý rok se všechno stíhá jen na knap a skoro žádná z her, které Tete přidělávala, se nestihly.

14. června (1 den po konci tábora) – Všichni vedoucí jsou unavení a vyspávají, děti nejspíš také.

Připravit celotáborovou hru a zabavit na 14 dní 60 dětí ve věku od 7 do 15 let? Povím vám, že to není jednoduchý úkol, ale ten pocit, když to pak máte za sebou, je skvělý.

Zkuste si vyplnit tento krátký kvíz, abyste si tábor trošku připomněli, my si ho připomínáme rádi! **TeTe**

TÁBOROVÝ KVÍZ

Odpověz správně na otázky (odpověď je vždy v 1. pádě) a vylušti tajenku.

Správnou odpověď ti sdělí: **TeTe**

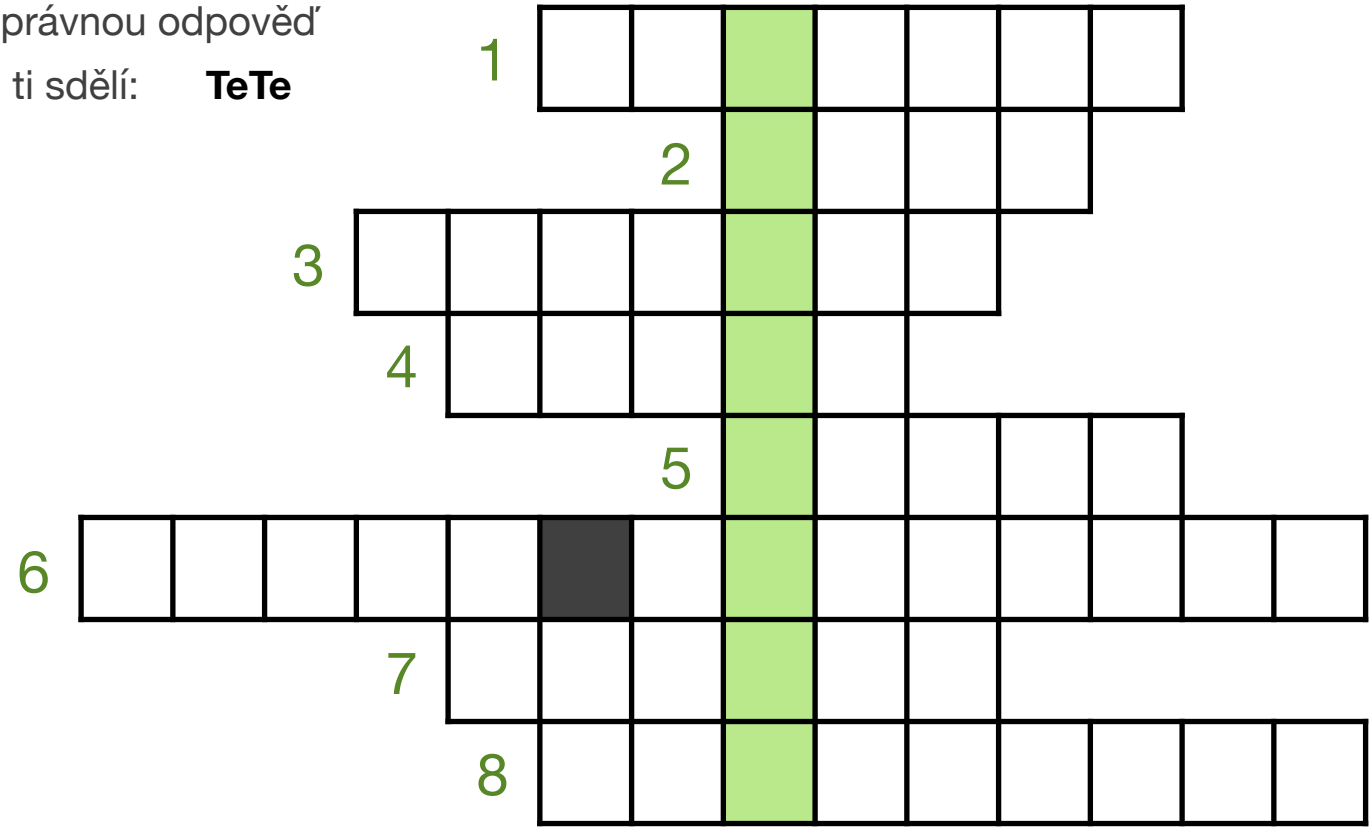

1. Jak se jmenoval jeden z inženýrů, se kterými jsme na táboře cestovali? Jeho křestní jméno je Miroslav.
2. Jakým kontinentem jsme cestovali?
3. Kterou zemi jsme navštívili jako první (strávili jsme v ní druhý den tábora)?
4. Ve které zemi žijí posvátné krávy?
5. Jak se jmenuje polévka typická pro Rusko (SSSR), která se v den návštěvy této země na táboře podávala?
6. Na jaký vrchol s rozhlednou jsme vylezli na výletě v Číně? (odpověď obsahuje přídavné jméno a podstatné jméno)
7. Ve které zemi se konal velký festival Nawam Maha Perahera?
8. Jaká slavnost se konala v hlavním městě Japonska Tokiu?

TAJENKA

V Indonésii kdysi žilo mnoho kmenů s __ __ __ __ __ __ __ __.

BALKÁNEM KŘÍŽEM KRÁŽEM

19. 7. - 4. 8. 2019

Šestnáctidenní outdoorová cesta po zemích Balkánu přinesla spousty zajímavých zážitků – dobrých, horších i těch skoro neuvěřitelných.

Spluli jsme řeku Taru v Černé Hoře, Neretvu a Vrbas v Bosně a Hercegovině, přespali v kaňonu Tary, prošli jsme se ulicemi Kotoru, Budvy a Mostaru, vylezli na vrcholy Velký Meděd a Bobotov Kuk v národním parku (NP) Durmitor. Na kolech jsme projeli nejen Durmitorem, ale také pohořím Bjelasica a koupali se v Biogradském jezeře, obdivovali vrcholy pohoří Komovi, vyjeli k Njegušovu mauzoleu v NP Lovčen, obdivovali kaňon řeky Morači, bohužel bez dostatku vody ke splutí. Také jsme opravovali defekty na přívěsu za busem, na kolech brzdy a řetězy, ošetřovali pády a spáleniny, sjeli na kolech nevídaných 25 serpentin do Boky Kotorské.

Řešili jsme nehodu našeho vleku s řeckým autem, stali se aktivními účastníky bosenské svatební hostiny, poznali pohostinnost Balkánců. Ti pro nás upekli kůzle s tradičním pečivem zvaném burek. Prožili jsme téměř apokalyptickou bouřku s poryvy větru a přívaly deště s poničenými potrhanými stany na břehu Vrbasu u Banja Luky, poznali jsme nevolnosti z (ne)pitné vody, nevěřili vlastním očím při pohledu na mraky balkánských odpadků, řešili pokuty a úplatky a korupci balkánských celníků a policistů... Zažili jsme opravdu neuvěřitelné a velmi poučné dva týdny s KADAO partou v zemích, kde je stále znát, že válka skončila teprve nedávno.

Díky Asociaci TOM, Klubu českých turistů, Statutárnímu městu Opava, Moravskoslezskému kraji, MŠMT a hypermarketu Tesco Opava za podporu našich celoročních aktivit.

TOM

Tohle je náš, můj a Robinův, výlet do Nizozemska v číslech.

Hned na druhý den po návratu z Balkánu jsme letěli z Prahy do Amsterdamu, odtam dále asi hodinu vlakem do Schagenu (čti „Scháchen“) a tam nás vyzvednul náš šéf. Vzal nás do obrovského kempu, takového, ve kterém by náš oddíl v životě nespal, kde jsme tedy strávili celých 37 dní. Bydleli jsme v domečku pro zaměstnance bydlící daleko. Kemp se nacházel v blízkosti přímořské vesničky Callantsoog na severozápadě Nizozemska.

Náplní naší práce bylo hlavně uklízení sociálek, tedy dvou budov se záchody, sprchami a dřezy. Také jsme ale po večerech chodili pomáhat do kuchyně umývat nádobí a uklízet stoly. Ke konci našeho pobytu nás využili třeba na balení stanů nebo uklízení chatek, které kemp pronajímá.

Celý náš výlet ale nebyl pouze o práci. Ve volných dnech jsme se také snažili poznat krásy Nizozemska, takže jsme navštívili největší nizozemský ostrov Texel, městečko proslulé sýrovými trhy Alkmaar, právě nedaleký Schagen, přírodní rezervaci Zwanenwater nebo hlavní město Amsterdam. Po odpolednech jsme se občas prošli na pláž nebo někdo po okolí.

Můj osobní pohled na Nizozemsko je takový, že je to země, kterou stojí za to navštívit. Krásné cihlové domečky v městech a vesnicích, grachty (úzké vodní kanály; čti „chrachty“) všude, rozlehlá pole, spousta ptactva a domácích zvířat, … Bohužel je to ale pořád ta samá píseň dokola, takže když tam jste měsíc jako my, tak už se to okouká.

To ale nemění nic na tom, že jsme si celý ten měsíc opravdu užili, poznali jsme spoustu milých lidí, máme nějaké nové zkušenosti, procvičili jsme si angličtinu a nizozemštinu, a tak už teď uvažujeme, kam vyrazíme příští léto.

Má prosba na závěr zní: Ať už jedete do hotelu, penzionu či kempu, vždy si po sobě uklízejte a nechovejte se jako prasátka. Ulehčíte a zpříjemníte tím práci spoustě lidí. 😃 **TeTe**

LA NA VESTERÁLECH A LOFOTECH

Ahoj mladí cestovatelé,

Toto léto jsme s DiBem strávili 300 km za polárním kruhem, na úplném severu Norska. Už minulý rok při návštěvě Islandu jsme si oba oblíbili práci s kravičkami, proto náš úkol zněl jasně: najít farmu s krávami. Po pěti měsících

neustálého hledání jsme už začínali být bezradní. Už už to vypadalo, že zůstaneme sedět doma na zadku, ale nakonec se na nás štěstí usmálo a my mohli vyrazit na souostroví Vesterály a Lofoty.

Indre-Øren Gård, kde jsme strávili naše léto, je farma poblíž 3. největšího města severu Harstadu. Farmářka Anne Guro zde má dohromady asi 30 býčků, 50 jalovic, 60 dojnic a 20 telátek. Na rozdíl od Islandu, kde jsme kravičky dojili ručně pomocí dojícího zařízení s násavkami, v Norsku měli na farmě automatický robot, který kravičky samy navštěvovaly, když cítily, že mají plná vemínka. Trošku nás s DiBem mrzelo, že nebudeme dojit kravičky ručně, ale hned po prvních dnech na farmě jsme poznali, že i tak budeme s kravičkami trávit času habaděj. Kravín byl rozdělený na lůžkovou, krmící, dojící a venkovní část a kravičky si mohly celý den chodit, kde se jim jen zachtělo.

Naší ranní i večerní rutinou bylo krmení krav. DiB pomocí malého traktůrku rozvážel krávám a býkům senáž (konzervovaná tráva v balíku) a co nešlo traktůrkem, to šlo vidlemi. A já jsem měla na starost krmení telátek, kterých jsme za to léto měli požehnaně (dokonce jsme i asistovali u porodů), takže jsem ohřívala mléko, míchala ho s mlékem v prášku nebo práškem na bolavé bříško a uklízela speciální stěrkou kravská lejna :-D Když jsme se zrovna nestarali o krávy, tak jsme uklízeli a aranžovali stodolu na svatbu naší farmářky, která se konala den před naším odjezdem. 15 dní jsme strávili úklidem starého původního kravína pomocí vysokotlakých čističů

čističů s horkou vodou, anebo jsme zrovna dělali, co bylo potřeba – oprava ohrady, krmení jalovic na pastvinách atd.

Na sever Norska jsme jeli především procestovat již zmiňovaná souostroví Lofoty a Vestrály. Na Lofoty jsme se vydali už v srpnu, kdy jsme dostali 5 dní volno. Cestovali jsme a spali ve staré farmářské dodávce, která byla naším skvělým společníkem. Navštívili jsme malé rybářské vesničky plné racků a dřevěných domečků - Reine, Å, Nusfjord, HenningsÆr nebo SvolvÆr, a každý den vyběhli na nějaký ten vrchol. Protože na Lofotech jsou ty nejkrásnější výhledy právě z kopců, které rostou přímo z moře. Však posuďte sami, že ty výhledy na ostrůvky propojené mosty stály vždycky za to. Určitě můžeme doporučit výhledy z Reinebringen, Festvågtinden nebo z hory Fløya. Jednu noc jsme taky stanovali v horách nad fjordem během přechodu národního parku Lofotodden.

Další pětidenní výlet jsme podnikli na souostroví Vesterály. Naše cesta směřovala nejdříve na ostrov Senja se špičatými vrcholy Segly a Hestenu, ze kterých jsou nádherné výhledy na okolní fjordy (výběžky moře do pevniny tvaru U). Naše cesta pokračovala na ostrov Andøya, kde jsme navštívili místní malebná městečka, a hlavně vyšlápli na horu Måtind s výhledem na pláž Høyvika. Na ostrově Langøya jsme šli túru s názvem „královnina cesta“ z vesničky Nyksund do vesničky Stø, kterou jako první prošla královna Sonja v roce 1994. Trasa má dvě časti – první část vede přes hory s nádhernými výhledy a druhá část po pobřeží zpátky do Nyksundu.

Celý náš norský výlet jsme ukončili svatbou naší farmářky Anne Guro s Alexem, a tak jsme se krásně rozloučili nejen s farmou ale i s Norskem, ale určitě jsme tam daleko na severu nebyli naposledy 😊

A co bude příští rok? To se nechte překvapit!

LA na cestách

V druhé půlce července jsem s Kačou a Hanulí vyjela do zahraničí. Našim cílem bylo poznat krásy Holandska, vyzkoušet typické národní činnosti a ochutnat jejich domácí jídla.

Vyjely jsme z Prahy v pozdních hodinách. Cesta autobusem byla trošku kostrbatější, ale druhý den jsme již byly v Rotterdamu, v nejjižnějším bodu naší cesty. Procházka moderním městem a cesta do kempu na značně vytížila. Usnuly jsme brzy.

Druhý den jsme si půjčily kola a vyjely se povídat na 1. typickou holandskou památku – větrné mlýny. Zdejší kola jsou jiná než u nás. Přiměřila bych je k městským, ale s tlustšími pneumatikami a s důmyslnějším systémem zamykání. Krajina je zde velice rovná, nenajdete tu kopeček. Na loukách se často pasou krávy, kozy, ovce, nebo i koně. Holandsko je země plná kanálu různých délek i šířek. Brzo jsme zjistily, že strategie „teď pojedeme podél kanálů" není nejlepší. Větrné mlýny byly nádherné – velké betonové zdi a dřevěné konstrukce nás ohromily.

Další dny jsme strávily v malebných městečkách. Ochutnaly jsme Goudu ve městě jménem Gouda, plavily jsme se po kanále vyhlídkovou lodí a stihly jsme se i okoupat v moři. Zdejší lidé jsou přátelští a vždy velmi ochotni nám pomoci.

Poslední dny jsme prozkoumávaly Amsterdam, hlavní město Nizozemska, a jeho okolí. Navštívily jsme Naarden, kde je pohřben Jan Amos Komenský, i jeho museum. V Amsterdamu jsme se byly podívat ve Van Goghově museu, ochutnaly jsme vafli s nutellou a ovocem a prošly si několik významných budov tohoto města.

Bohužel čas nám docházel a my jsme si musely sbalit batohy a vydat se na cestu zpátky. Tento výlet se mi moc líbil a ráda bych vám doporučila, abyste se tam taky jednou vydali. S pozdravem, ***Zuzka****.*

SRPNOVÉ DNY NA VALTICKÉM ZÁMKU

Na Vánoce roku 2018 jsem začala uvažovat, jak strávit následující léto. Program na červen už byl jasný: tábor a výlet do Holandska. O tom se ale dozvíte v jiném článku. Zbývalo vymyslet co v srpnu. Nápad provázet na zámku mi vnukla Evka. Mám ráda historii, zámky mi vždy imponovaly. Navíc, a to bylo zásadní, na zámku bydlí princezny a dál to snad nemusím rozebírat. Nejprve jsem to navrhla Kubovi, ten neprotestoval. A tak jsem začala posílat emaily s našimi životopisy na státní hrady a zámky. Dostala jsem více nabídek, a tak jsem mohla vybírat. Byla to snadná volba. Valtice – jižní Morava láká nekonečnými, sluncem zalitými vinicemi, nemálo turistů a u nás tomu nebylo jinak. Čekal nás však zásadní úkol, naučit se text základního prohlídkového okruhu.

A tak mi výlet do Holandska zkomplikovalo učení. Ale stálo to za to. Zámek byl krásný, pozdní baroko. Nemívala jsem barokní styl moc ráda, byla jsem více na renesanci. Má láska k renesanci zůstala, ale mé city k baroku, ty se obrátily o sto osmdesát. Byly to nádherné dny. Provázení není lehká práce. Prohlídkový okruh trvá hodinu, to znamená hodinu stát a mluvit. Navíc v jednom kuse hlídat a napomínat ty nezvedené turisty. Kapacita prohlídky je 40 lidí. Kdo to vymyslel? Jak se má 40 lidí vejít do mramorového kabinetu? Nad tím mi zůstává rozum stát. Prohlídky bývají co 20 minut. Každý den provází 5 průvodců. Každý průvodce má za den 5 prohlídek. Je tedy nevyhnutelné, že v jeden čas se pak na okruhu vyskytují 3 výpravy naráz. Jako průvodce si tedy musíte dávat velký pozor, abyste nebyl pomalý a nedohonila vás prohlídka za vámi. Také nesmíte moc pospíchat, to dá rozum. Možná vám toto napoví, jak velký problém nastává, když se vám skupinka cizinců rozuteče po celém východním křídle. Mluvíte k nim anglicky, protože jiný cizí jazyk neovládáte, ale oni vám nerozumí. No jo, Rusové. Nakonec si je vezme do parády jeden průvodce mluvící rusky. Vám se pak uleví, že jim nemusíte vykládat o tom, jak byl majetek na zámku poničen vojáky rudé armády.

Jinak, být průvodcem je velmi zábavné. Lidé mají pocit, že historii znáte od A do Z. Ten pocit jim není radno brát. Když se vás zeptají a vy nevíte, tak si to vymyslete. Oni to nepoznají a vy pak vypadáte, že jste člověk na svém místě. To jen tak mezi námi. Celý srpen jsme byli ubytováni v zámecké věži. Tam jsme poznali nové kamarády a od prvního dne s nimi trávili každý volný čas. Byli to studenti z Brna a Prahy. Zajímavý lidé, jen co je pravda. Snad je zase brzy uvidíme. Inu, za ten čas jsme nejen poznali nová místa a kamarády, taky jsme nasbírali hromadu zkušeností a poznatků. Byla to zkrátka ta nejlepší brigáda a musím vám prozradit, že by mi vůbec nevadilo se tam za rok vrátit. Což je dobrá zpráva pro vás, kdo jste za námi nebyli. **Kača**

MOJE PRÁZDNINY
ANEB
I PO ČESKU SE DÁ CESTOVAT

Mé prázdniny začaly v celku neobvykle. Všichni se s předáním vysvědčení rozloučili se školou, ale já ji mám asi ráda a proto jsem tam chodila ještě týden. Ale ne, skutečný důvod, proč jsem do školy chodila byla příprava na turnaj ve fyzice. Ten se konal hned týden na to. Jeli jsme do Polska, ale pravidelní čtenáři BOBRA určitě vědí tak se u tohoto týdnu nebudu moc zdržovat. Dalších asi deset jsem bohužel dřepěla doma, ale i takový odpočinek je někdy potřeba. Přece jenom jsem si během volna udělala výlet do jeskyně Na Pomezí, která se nachází blízko Jeseníků.

A nyní mohly začít ty pravé prázdniny. A jako první českou destinaci jsem zvolila Prahu. Já vím Praha, tam už jsem byla, tu mám prochozenou, ale stačí hledat a vždycky se něco najde. Já si třeba našla mini kurz swingu, který jsem si oblíbila na minulém táboře (na večeru Motýla a Alice). Dále jsem prošla Šárecké údolí, pravda, turisticky vcelku nenáročný výlet, ale nebojte, i to přijde! Prahu jsem za tyto prázdniny navštívila více než párkrát, ale vždy jsem zažila něco nového.

O dalším putování jen krátce. Nebylo totiž české, nýbrž Balkánské. S tátou jsme se rozhodli, že překvapíme naše outdoorové účastníky v Bosně u jezera Boračko. Společně jsme dvakrát spluli Neretvu. A celkově to bylo milé setkání a milé ozvláštnění naší dovolené s tátou.

Teď to slibované turistické dobrodružství. S mými třemi kamarádkami, které jsou mimochodem skautky, jsme se vydaly do Krkonoš. Já tam nikdy nebyla,

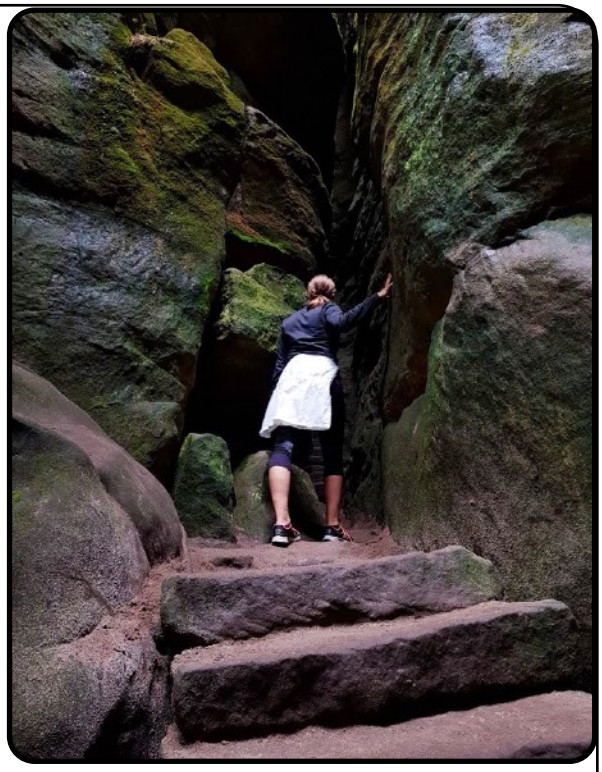

takže jsem chtěla vidět co nejvíce. Po cestě tam i zpět jsme se někde zastavily. A tak jsme sbalily spacáky, karimatky a jeli jsme na čtyřdenní holčičí jízdu, První spaní jsme si našly v Hoštejně. Je to vesnička kousek od Zábřehu na Moravě, asi 8 km po poli a v lese, kousek jinými vesničkami a za ani ne 2 hodinky jste tam. Mají tam jen takovou malou zříceninku na kopečku, kterou jsme navštívily hned dvakrát! Najedly jsme se, šly jsme se kouknout na západ slunce a spát, abychom ráno mohly pokračovat do Vrchlabí. Toto byl takový odpočinkový den, protože cesta vlakem je trochu složitější, ale zvládly jsme to. Prošly jsme si Vrchlabí a v klubovně, kde jsme byli ubytované jsme si zahrály deskovky (a já jsem u toho doslova usnula). Třetí den nás čekal výšlap k prameni Labe z Harrachova kolem Mumlavského vodopádu a zpět na Horní Mísečky kolem vodopádu Pančavského. Večer jsme zase daly nějaké ty deskovky, jídlo a spát. No a hurá zpět do Opavy se zastávkou u Hranické propasti. K tomuto výletu bych zase řekla jen kdo hledá, najde. Spaly jsme v klubovnách jiných oddílu skoro zadarmo a zážitků máme na rozdávání.

Holky tuším zůstaly v doma, ale já se hned další den vydala na Praděd, stezkou Bílé Opavy. A za pár dní jsem odjela do Valtic, hádejte za kým ? Ano! Za Kačkou a Kubou na prohlídku zámku. A musím ji pochválit (jako jo, byli tam chybičky, ale co). Další den jsem se z jižní Moravy přesunula do severních Čech na Broumovsko. Tam jsem se prošla Teplickými skalami a druhý den na Ostaš (vzpomínáte na výpravu do Dědova?). K tomu jsem přidala i Jiráskův Hronov a jeho rodný dům. No a ze severních Čech jsem pokračovala na Západ k Chebu. Bylo to zrovna po vydatných deštích takže houbaření bylo namístě. Kromě toho taky návštěva Františkových a Mariánských lázní.

Moje prázdniny završil fotokurz. Bylo to pod vedením Tomka a Milana Blšťáka (tomáckých vedoucích). Já si tam užila takový malý třídenní tábor, takže jsem se dočkala i spaní ve stanu. Na kurzu jsem si zopakovala práci s foťákem, mnoho her z loňské LTŠ, hledání SD karty a mnoho dalšího...

A to je asi vše! Tak schválně, kolik jste napočítali českých míst? A jaké byli vaše prázdniny? Doufám, že jste byli obklopeni takovou super partou, jako já! ***Bája***

Po prázdninách v roce 2018 jsem si říkal, že to museli být ty moje nejlepší (tábor + outdoor v Norsku + cyklopouťak v Brdech). Zprvu nápad, že bych strávil celé prázdniny v USA, byl považován jako fantasmagorie. Když jsem se potom dozvěděl, že se zde nachází velmi velmi vzdálený příbuzný, moje šance na realizaci vzrostli. A nemohu opomenout vánoční dárek od tety v podobě zaplacení poloviny letenky. (letenku jsem kupoval 3 dny před odletem) Ale nemyslete si, že stačilo říci a všechno bylo, musel jsem mít splněny všechny zkoušky.

No a tak jsem byl na cestě ani nevím jak. Začalo mé skoro 3 měsíční dobrodružství na místo, kde jsem nikoho osobně neznal. Challange accepted. Výzva byl přesně ten důvod, proč jsem chtěl letět sám.

Po úspěšně absolvované imigrační kontrole jsem se ocitl na americké půdě, konkrétně v Miami odkud jsem se přesunul po silnici na cca 200 km vzdáleny ostrov Key West, kde se nachází nejjižnější bod kontinentálních USA. Jehož obývá přibližně 25 tisíc obyvatel převážně staršího věku a ohromné množství turistů. Drobným problémem se stalo zjištění, že na Floridě je španělština pomalu úředním jazykem. Největší problém, s kterým jsem bojoval asi 2 týdny, bylo obrovské venkovní teploty (35°C) a na druhou stranu zase šíleně nízké teploty v interiéru (extrémní případy i 20°C). Za zmínku stojí i MHD, jízdní řády na zastávkách nečekejte, ale na řidiče, který jen tak vystoupí z autobusu na 8 minut, se čekat vyplatí. Během 2 měsíců pracovního vytížení jsem stihnul navštívit Sunset island, což je ostrov, kde jsou ubytovaní ti největší zazobanci. Když se naskytla volná chvilka, moc jich nebylo, protože na jihu USA nejsou odbory, tak jsem výletoval. Za zmínku stoji třeba Jefferson fort, což je 3. největší pevnost na území USA, a spoustu lokálních muzei začínaje nejstarším domem a konče hasičským muzeem. Navíc ke konci pobytu na Key Westu jsem málem zažil hurikán, bohužel z toho rychle sešlo.

Po ukončení pracovní činnosti jsem začal cestovat po Floridě, kde jsem navštívil zábavní park v Orlandu. O den později Kennedy Space Center, což bylo fakt něco. Nejen kvůli tomu, že jsem měl to štěstí a viděl v akci transportér, který přemisťuje rakety na odpalovací rampu. Další den jsem se přesunul zpět do Miami, odkud jsem přeletěl do Las Vegas, kde jsem se setkal s Aničkou a Danečkem. Hlavním cílem pobytu v Las Vegas bylo pořádně vydělat, z čehož hodně rychle sešlo. Na druhý den jsme se jeli podívat do Death valley. jedna se o místo, které se nachází v nejnižším místě 85,5 metru pod hladinou moře. Vedro tam bylo ještě větší (110 F) než na Key Westu, ale aspoň jsem na tom nebyl tak špatně jako Anča s Danem. Po takhle, pro mě příjemně stráveném čase, jsme se

přesunuli do Yosemit. Vedle dech beroucí přírody se zde nacházeli vyžrané veverky. Snad jediné negativum bylo obrovské množství turistů. Po dvou dnech, které jsme strávili v Yosemitech jsme se vydali do dalšího parku, konkrétně Sequie. Kde v moment, kdy jsme zaparkovali auto, spadla na zem šiška o velikosti litrové pet lahve. Být v blízkosti těchto stromů je neopakovatelný zážitek. Los Angels mě osobně skoro v ničem neuchvátilo, krom rozsáhlé Venice Beach. Na každém rohu ucítíte marihuanu a okolí chodníku slávy vypadá jako vietnamská tržnice se suvenýry. Po cestě zpět domů jsem se ještě na dva dny zastavil v Miami. Což je podobny příběh jako Los Angels. Kromě Miami beach a hotelů v těsné blízkosti ve stylu art deco zde není nic k vidění. Po dobu třech měsíců, co jsem se pobýval v USA, jsem došel k názoru, že Američanům můžeme tak akorát závidět přírodu a to z důvodu velikosti a rozmanitosti.

Všude dobře doma nejlíp. Něco na tom bude. 😃 **LP**

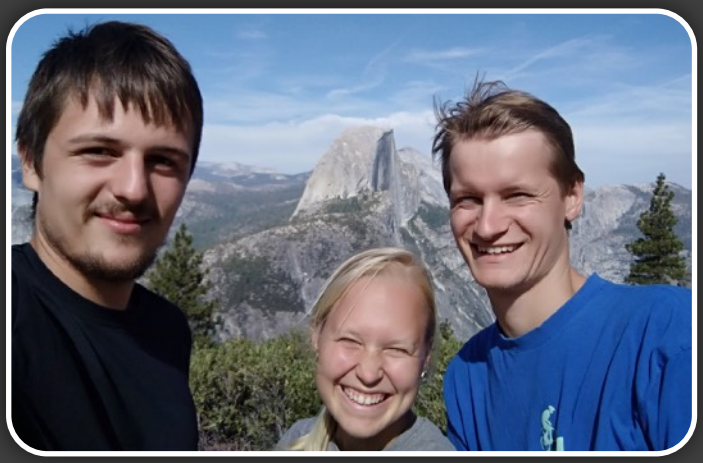

Nový rok v "Novém"

Náš oddíl v roce 2019 slavil 35 let své existence. Rozhodli jsme se s vedoucími, že nový rok chce radikální změnu. Nahodili jsme montérky a vydali se zvelebovat naší klubovnu. Začalo to vyklizením, odvozem vysloužilých židlí, stolů a dalších věcí do sběrného dvora. Pokračovalo to vymalováním (díky Ríšo a Šaramane:-) a následným velkým úklidem. Pak jsme vzali do ruky vrtačky, šroubováky a namontovali nové dveře, korkové nástěnky, police, magnetické tabule, zkompletovali nové židle a skříně do deskoherny (která postupně vznikla v bývalé prádelně). Také jsme nakoupili skládací stoly, stojan na pádla, přepravní a úložné boxy, nové nářadí a mnoho dalšího materiálu. Nový oddílový rok jsme zahájili novou hrou "Letem světem", pro kterou jsme vyrobili obrovská počítadla, aby bylo jasně vidět, kdo je na tom dobře a kdo musí přidat:-)

Děkujeme všem, kteří se na úpravách klubovny podíleli a také našim tradičním partnerům a podporovatelům: Moravskoslezskému kraji, Statutárnímu městu Opava, Asociaci turistických oddílů mládeže ČR, MŠMT ČR a Klubu českých turistů ČR

MARCEL - 1989

VÝPRAVA - 1989

VÝPRAVA - 1990

TOM - 1990

To to uteklo!

Oddíl měl tenkrát nějakých 5 pionýrských let. Vystřídal již třetí klubovnu, z každé nás někdo vyhodil. V té poslední, z roku 1987, jsme dodnes. Díky za ni, je dodnes naše a vlastní! Bylo mi dvaadvacet. Táta mi říkal „nechoď na výšku do Ostravy, je to hornické město, běž raději do Olomouce“. „Tati vždyť víš, že máme ten oddíl, z Ostravy je to kousek, stíhám se vracet“. Taky, že jo! Stíhal jsem.

Každý měsíc alespoň jedna výprava s oddílem. Když na kolech, tak na všelijakých skládačkách a velamoskách, když pěšky tak s celtou – kosákem, aby šla sepnout s druhým kamarádem, jako stan a to i na táborech. Nikdy žádné auto, vše na zádech, vlakem nebo busem. Děcka bágl unesla. Většina ostatních víkendů na čundru, v lese nebo na vodě. V Oderských vrších, na Moravici, v Jeseníkách, Beskydech, českých nebo slovenských řekách nebo třeba i dál, ale zpravidla u nás, v Československu. V pátek na nádraží, tam se dohodl cíl a jelo se. Přes rameno kytaru a v báglu zpěvníky, do kterých jsem psal texty a akordy ručně, většinou pod lavicí na gymplu nebo na pajdáku na přednáškách. V hlavě, kromě muziky, všech těch Mišíků, Redlů a Kalandrů, taky Hrabalovy a jiných knihy a někde v dálce další cíl, hlavně pryč z města.

Mirek Dušín jsem nikdy nebyl, ale Foglarovek jsem měl plnou hlavu z nedávných jinošských let. Čert ví, kde se vzaly, ale byly doma, i sešity kreslených Rychlých Šípů. A v partě mne to vždycky bavilo, se stejně starými na vandru nebo s mládežníky na výpravě. Vlastně jsem nic neplánoval. Ani jak dlouho oddíl vydrží, ani co bude se mnou. Všechno tak nějak teď a tady! A škola? No moc mne nebavila, spíše jsem jen proplouval, volna bylo dost a kantora jsem dělat chtěl! Už můj oblíbený učitel Petar B.na gymplu říkal: „Budeš učitel!“ „To víš, kozel zahradníkem, pytlák hajným …“ A stalo se, jak řekl. Učím dodnes!

Listopad přišel na výšce před koncem! Pár dnů roznášení letáků, hodně bojácně. Byla to, ale radost, slyšet a vidět Kryla, kterého jsme hráli u ohně i v hospodách, zbožňovaný Mišík předskakoval Rollinům, vyšel první Rock a Pop, těch filmů k vidění a najednou tolik věcí šlo. Postupně mi teprve docházelo, co se stalo a jak je to fajn.

Zapojil jsem se, mezi staré i mladé, domlouvat, co a jak dál mezi mládežníky! Poprvé jsem uviděl vysněné skautíky, ale nějak jsme si nerozuměli. Nechápali jsme se. Mi, přes dvacet, jim kolem sedmdesáti. Tak jsme si oddíl zřídili po svém. Zaregistrovali si jej sami, už

UTEKLO!

TÁBOR - ZBYSLAVICE 2019

v devadesátém. Dál jsme jezdili, ale vše se zdálo nové, bezvadné a název Kamarádi dálek Opava - KADAO zůstal. Zpočátku, asi 7 let, šlo vše skvěle, pak to začalo drhnout. Hlavně finančně, ale pomohli nám tomíci a jsme v TOM společně a rádi.

A to doslova, neboť jsem taky v těch letech poznal báječnou holku, s kterou se znám již 29 let, jsem s ní dodnes, jsem tomu moc rád a především ji patří můj veliký dík za obětavost, pomoc a dvě skvělé děti a neskutečnou porci trpělivosti.

S nabytou volností, začalo přibývat nejen množství akcí, ale především nová a nová místa. Začali jsme jezdit za hranice, vlastně kamkoli, kam jsme chtěli a tak to i zůstalo. Děláme, co umíme a hlavně, co chceme! Lyžujeme, chodíme po horách, sjíždíme řeky, laminát vystřídala guma a plasty, proháníme se na stále lepších kolech, lezeme via ferrata, tábořímе pod stany i širákem, i když musíme vybírat, kam si můžeme lehnout, hledáme kešky, někdy vyplujeme na katamaránu, natáčíme, fotíme, jezdíme po celé Evropě a mnozí i po světě. Pořádáme toho tolik, že bych to před 30 lety ani nevymyslel. Byly to a stále jsou krásné časy. Zážitků stovky, jsou k nezaplacení!

Vzpomínat na věci nepříjemné, byrokratické nebo hloupé, je v mém ohlédnutí asi zbytečné. Prostě tisíce hodin neviditelné „roboty“ ve dne a mnohdy v noci, ale ta parta, která vznikla a stále roste, za to stojí!

A dnes?

Roky přibývají! Mnoho věcí už mi nejde tak lehce, jako kdysi, ale možností je spousta. Naštěstí mám kolem sebe mnoho šikovných mladých, daleko schopnějších než já. Budou-li chtít kluky a holky i nadále vést a oddíl udržet při síle, budu rád! Když ne, neživí je to! Hlavně ať jsou sami zdraví, spokojení a v pohodě. Ať se jim daří a jsou z nich dobří lidé a mají mnoho přátel. Snad se najdou takoví, kteří i v budoucnu budou jakkoli pomáhat a bude jich dost?

Mám nesmírnou radost, když prohlížím kroniky, každý rok novou, koukám na filmy, které jsme na akcích natočili, když nám nad hlavami létají drony, jak sjíždíme Trysillelvu, kdesi v Norsku, když na táboře na zelené louce stojí nápis Hollywood nebo se objeví Tatrovka 805 M. Zikmunda a J. Hanzelky a hrajeme si s razítky v cestovních pasech, které už většinou ve skutečnosti ani nepotřebujeme….je to prostě úžasné, co všechno se daří! Co díky úsilí mnoha z nás, díky technologiím a internetu, díky možnostem, které máme…, můžeme podniknout! Všechno je možné!

MARCEL - 2019

PUŤÁK - 2019

BALKÁN - 2019

TOM - 2019

OSLAVA 35. NAROZENIN - 2019

Když se nad věcmi zamýšlím, chybí snad jen více podpory volnočasových aktivit, oproti sportům, které jsou přefinancovány a cizopasí na státní i městské pokladně, podobně jako jmelí, které si taky nakonec dáme o Vánocích do vázy. Taky by současnost potřebovala více „selského rozumu“, méně vyhlášek, zákazů, nařízení a především zbytečných a nesmyslných tabulek a formulářů, které nikomu neposlouží a jen požírají čas k smysluplné práci a plýtvají mou energii. Jak příjemně by bylo bez nich, i zadarmo.

A více pokory rodičů a mnohdy i dětí! Nejen pořád já, já, já. Měli by pochopit, že všechno se koupit nedá, že mít zážitky s přáteli a někoho „mít“ a rád, je mnohem více. **TOM**

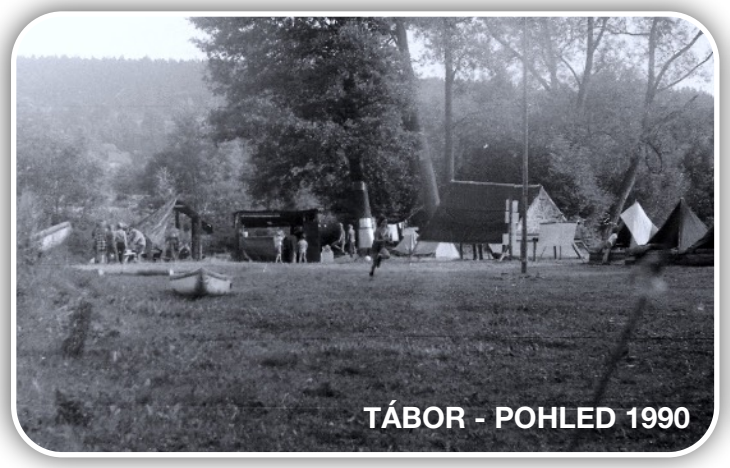
TÁBOR - POHLED 1990

TÁBOR - ZBYSLAVICE- 2019

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI "TÁBOROVÝ KVÍZ"

1) ZIKMUND
2) ASIE
3) LIBANON
4) INDIE
5) BORŠČ
6)VELKÝ JAVORNÍK
7) CEJLON
8)OLYMPIÁDA

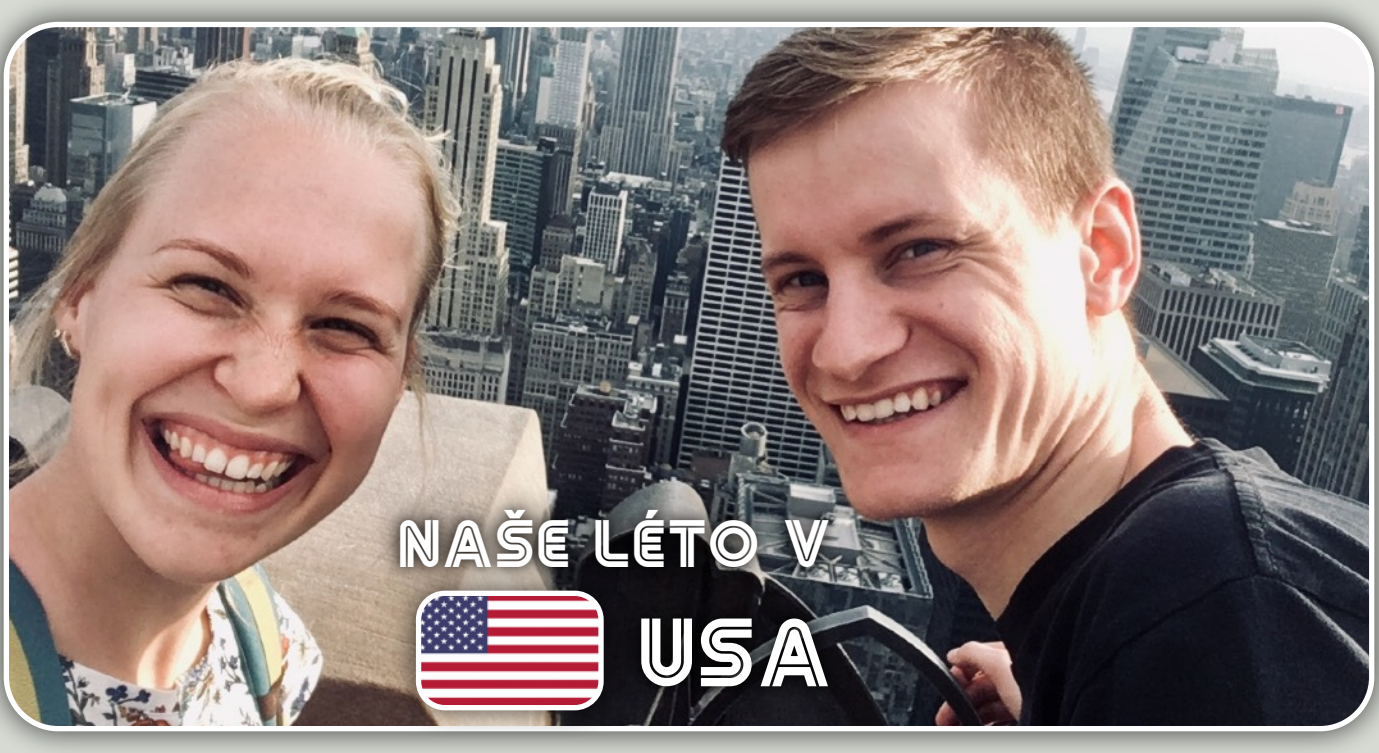

Letošní prázdniny jsme s Danem strávili v Americe, konkrétně ve státě Washington. Pracovali jsme u velkého jezera, které bylo obklopené krásnou přírodou. Všude pobíhaly srnky a roztomilé veverky. Prostě paráda, nejradši bychom se tam hned vrátili.

Ale prvně se musíme vrátit, s vyprávěním, na samotný začátek. V červnu jsme nasedli do letadla a naše první setkání s Amerikou bylo s městem New York. V našem pomyslném žebříčku „nejlepší navštívená města“ ho pasujeme určitě na první místo. Má totiž co nabídnout! Nejvíc nás nadchnul Central park, což je vlastně obří park uprostřed města, který byl fakt skvělý. Plno běžců, bruslařů, cyklistů a přes desítky baseballových hřišť, kde si jen sednete a čučíte na zápasy. I samotné centrum města nás překvapilo. Nebylo špinavé a už vůbec tam nebylo přelidněno.

Po návštěvě NY nás čekala práce. U jezera, které jsem zmiňovala na začátku článku, jsme strávili přes 2 měsíce. Uklízeli jsme luxusnější apartmány. Převlíkali jsme postele, leštili koupelny, kuchyně a všechno ťip ťop připravovali pro budoucí hosty. Občas nám hosté, za úklid, nechali jídlo nebo slušná dýška. Taky jsme měli tu nejlepší šéfovou na světě – Lacey. Vždycky nám se vším pomohla, starala se o nás a byla prostě skvělá. Po práci jsme většinou chodili pomáhat do prádelny. Tak se třídily, praly, sušily a skládaly všechny potřebné věci pro úklid, třeba ručníky nebo povlečení. V prádelně jsme se nejvíce skamarádili s mexikáncem Juanem, který nás i párkrát pozval na pravou mexickou večeři. My mu na oplátku pomohli se stěhováním. Když jsme měli volno, jezdili jsme na kole, nebo lezli po horách. Buď sami, anebo s místními kamarády. Snažili jsme se okolí prozkoumat co nejvíce.

V září jsme skončili v práci, dojemně se se všemi rozloučili a vyjeli vstříc dalšímu dobrodružství. Na 17 dní jsme si půjčili auto a cestovali po národních parcích. Ten největší a náš nejoblíbenější byl Yellowstone. Je to nejstarší národní park na světě. Byl obrovský, byl ohromující a nachází se v něm stáda volně žijících bizonů. A taky medvědi.

Postupně jsme procestovali další národní parky, jako Arches nebo Capitol Reef. Po týdnu cestování, jsme se v Las Vegas, potkali s LPem. Ten s námi strávil dalších 5 dní a společně jsme prozkoumali stát Californie.

Toto léto bylo speciální. Každé místo i každý Američan, kterého jsme potkali, by bylo psaní na několik dalších článků. Ale jednoduše sečteno a podtrženo: Amerika je boží! Stálo to opravdu za to. Jen škoda, že to tak rychle uteklo...😎

Anička.

KADAOPODZIM VE SLOVENSKÉM RÁJI

Naši výpravu do Slovenského ráje jsme chystali už od začátku školy. Každoročně jezdí náš oddíl TOM KADAO v době podzimních prázdnin na čtyř až pětidenní akci, ideálně někam dál a do náročnějšího terénu. Obojí Slovenský ráj naplňuje mírou vrchovatou.

Domluvili jsme ubytování a přihlašování kluků, holek a vedoucích se zastavilo na téměř padesáti. Malinký problém nastal, když jsme zjistili, že doprava vlakem a pomocnými dopravními prostředky v místě, vyjde dráž než zájezdový autobus přímo z Opavy. Takže nakonec volba padla na tento způsob dopravy, připomínající, ne moc oblíbený, školní výlet. Horší však bylo, že Dobšinská ľadová jaskyňa je otevřena pouze 4,5 měsíce v roce a správu jeskyní neobměkčily ani emaily, ani telefonáty. Prostě v říjnu ani 50 lidí na přesný čas do jeskyně, ne!

Přesto nám to na náladě neubralo a v sobotu v pět ráno vyjíždíme směrem na Žilinu, Poprad a cíl naší cesty Hrabušice – Podlesok. Aniž bychom vybalovali bágly, vyrážíme v 10 hodin nejznámější dolinou vzhůru, Suchou Belou. Úplně suchá není, ale přece jen znát, že ve světě sucho panuje. Naše první kilometry po žebřících a visutých chodnících uběhly rychle a nádherné počasí umocnilo zážitky prvního dne. Večer se nic moc neděje a v chatkách v Turistickém Ráji (kemp) se

rychle usíná, neboť ranní vstávání, cesta a celý den ve skalách většinu zmohl. Stačili jsme však zajistit ferratové sety, kterých jsme najednou společně s našimi měli pro většinu zájemců.

V neděli se probouzíme do krásného dne. Po veselé snídani, namáčklí všichni v jedné chajdě, vyrážíme nad řekou Hornád k rozcestí pod Kláštoriskem, odkud stoupáme vzhůru k nádherné ruině kláštera a nejznámějšímu místu v Ráji. V hospůdce je otevřeno poslední den, takže toho využíváme. Ležíme na prosluněné louce a koukáme do dálek. Vůbec se nám odtud nechce, ale těšíme se na Kysel'. Za půlhodiny jsme sešli do údolí potoka Kysel', kde na sebe strojíme ferratové sety, Keliš udělá krátké školeníčko, co dělat a nač dát pozor a pak už stoupáme překrásným skalnatým údolím potoka vzhůru. Baví nás to a myslím, že určitě v následujícím roce nějakou ferratovou výpravu zase uskutečníme. V kempu máme připravenou večeři, naštěstí nevaříme! Vracíme zapůjčenou výbavu a ještě nás veze náš řidič Tomáš do Vrbova do termálního bazénu. Nádhera! Celý den ve skalách a večer v horké vodě!

Ráno balíme, loučíme se v kempu Turistický Ráj a odcházíme Prielomom Hornádu směrem na Čingov. Kromě jedné skupiny nepotkáváme nikoho. Počasí se sice zhoršilo, ale ne dle předpovědi. Jdeme 12 kilometrů až k chatě Ihla, kde máme domluveny další dvě noci. Chatař Mišo nám dává klíče od dvou nevytopených chatek a protože ví, že je v nich zima, přidává klíče od celé hospůdky (bez baru). No skvělé! Celý večer zpíváme, hrajeme hry a deskovky.

Je tady úterý, předposlední den. V noci slušně mrzlo, Ufo spal venku na terase, někteří přišli vymrzlí z chatek, někdo se přestěhoval ještě v noci. Azyl v hospůdce je úžasný a Mišo nemá s ničím problém. Čeká nás trochu odpočinkový den, ale máme v nohách už dost. Vyšlapeme na nedaleký Tomášovský výhl'ad, kde fotíme, pak šlapeme okolními lesy, na výhledech obdivujeme nedaleké Vysoké Tatry a pak již scházíme do Letanovců, kde nás čeká Tom s busem a veze nás do Popradu. Podruhé do termálu, kde se nám podařilo domluvit i hodně zajímavou nízkou cenu pro všechny. Hodiny v teplé vodě jsou k nezaplacení. Všem je dobře, báječně a jsme rádi, že

jsme tady a spolu. Užíváme si vody a atrakcí! Večer nám připraví Mišo halušky s bryndzou a smažené sýry, nakupujeme turistické známky. Topíme v kamnech, venku mrzne a nám je příjemně.

Ve středu se vydáváme na cestu domů. Než však vyjedeme na dálnici, zastavujeme ještě v krásném historickém městě Levoča, kde si dáváme rozchod. Někdo si koupí nějakou drobnost, někdo nějakou dobrotu, vedoucí jen kávičku, Bohužel se nedostaneme do baziliky si prohlédnout známý oltář mistra Pavla z Levoče. Pak už nás čeká cesta do Opavy a v autobuse vyprávíme o uplynulých dnech, ale také fantazírujeme o dalších oddílových akcích. Kam příště nevíme, ale těšíme se. Ahoj na cestách. **Tom**

Bobr děkuje každému, kdo jakýmkoli způsobem pomohl letošní sbírce pro světlušku. Díky vám se letos vybrala úžasná částka **29 448 Kč.** Je skvělé, že i náš oddíl se každý rok dokáže "rozsvítit" na pomoc nevidomým. Tak jen tak dál... :)

SKRÝVAČKA

Dokážeš vyluštit bobrovu záludnou skrývačku?

Správnou odpověď ti sdělí: **Anička**

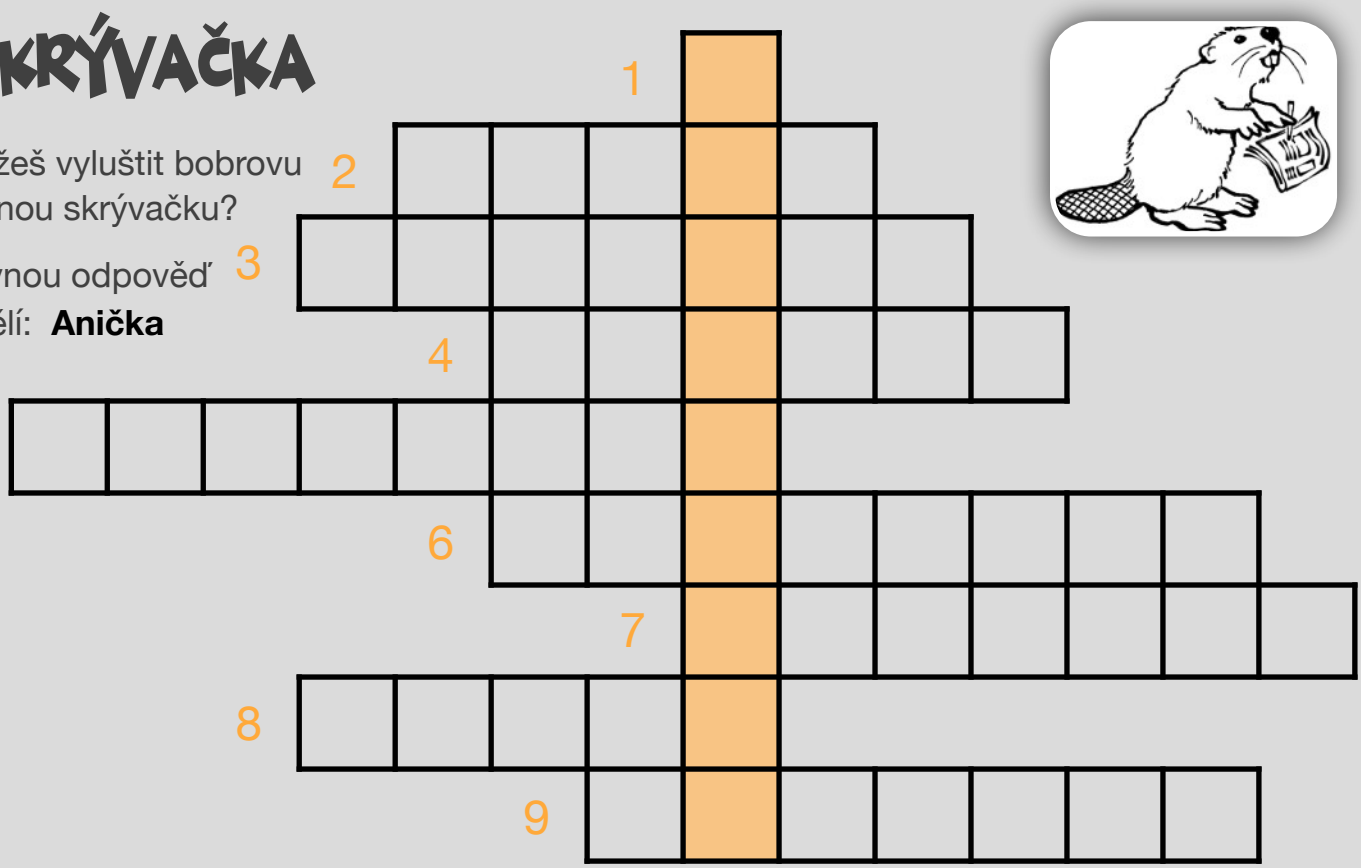

1. Které písmeno je ... v Morseově abecedě?

2. Poznej strom: Jehličí roste na plochu, dřevo má málo suků a dobře se štípe, kmen má bělošedou barvu a šišky rostou jedině směrem vzhůru.

3. Poznej zámek:

4. Jak se nazývá Bobřík, který: není pro žádné bázlivce ale pro ty, kteří dokážou přečkat (přespat) noc sami alespoň 500 m od tábora, zůstanou celou noc na stejném místě a potřebné věci si vezmou sami?

5. Za Posledním Puchýřem jsme se letos vydali do .....

6. Letošní zpívaná píseň na Biťáku byla - Čůrej od kapely Kašpárek v ....

7. Jak se jmenuje město, kde se letos pořádal první festival FANTOM?

-1+3*4-3 Poznej plavidlo:

Zikmunda a .....

Zřejmě jsme byli hodní, po celý rok jsme "sekali dobrotu", neboť jakmile jsme vjeli do Rýmařova, začalo drobně sněžit a ve Stříbrných Horách se již dalo koulovat a do rána....

O tom však až později!. Prostě dárek spadl z nebe. Taky s sebou vozíme Ježíška, který sice vezl autem bágly, proviant a materiál na hry, zatímco my ostatní jsme jeli nejdříve vlakem do Bruntálu, kde jsme přestoupili do objednaného Jelínkobusu, který nás zavezl až k chalupě. Tady pěkně praskalo v krbu, protože Ježíšek s Kelišem už zatopili. U chalupy jsme se stihli zkoulovat, pak ubytovat a už mohlo začít Marcelovo vánoční bingo. Čísla se losovala ve speciálním zařízení. Večer ještě pár písní a někdo deskovky a šlo se na kutě.

Ranní pohled z okna byl radostný. Bílo! A všude! Vánočka a kakao, k Vánocům na snídani jistě patří a pak již rozdělit do vánočních družstev mladších a starších (Šlupky, No Name, Kapříci, Šrot) a mohlo se začít. Po snídani jsme začali písní Světové Vánoce, neboť všechny hry, činnosti a blbinky byly spojeny s vánočními zvyky v mnoha zemích, i kdyby si je měli zvesela vymyslet, což jsme vždy doplnili zajímavým věrohodným příběhem. Upravená Redlova koleda Jdou koledníci měla velký úspěch, nejen v chalupě, ale i cestou po zasněžených pláních kolem chalup. Hledali jsme, jako Španělé, dárky v botách, tahali jsme, dle litevského zvyku, kládu „neštěstí“, prskavky zapalovaly jednu od druhé při vánočním běhu s nimi jako v Ohňové zemi, nevíme, zda Norové hnali sněhové koule holí, ale my míčky určitě ano. Taky les plný dárků byl zajímavý, všechny jsme je, byť přivázané na stromech, našli. Vyfotili jsme se na Čertově mohyle, chytali kapry

v rybníku, hráli na boomhackers, rozdělali si oheň a na něm opékali, také si každý ochutil svůj vánoční punč, usmažil jablka v županu, vyrobil svou lodičku, uřezal a ozdobil svou vánoční baňku a báječná byla večeře, vařená venku v obrovské paelle – malinké brambory ve slupce s uzeným a zelím.

Co by to byla za vánoční výpravu, kdyby chyběly koulovačky, klouzačky, stavění sněhuláků, betlémků a vůbec všeho ze sněhu? Spadlo ho přesně tolik, aby bylo venku skvěle a byli jsme pořádně promočeni. Bylo to super, i když na běžky to nestačilo!

Samozřejmě jsme si v chaloupce topili, ozdobili jsme si stromek, pod kterým se postupně objevili dárky pro každého a taky dárky všech tří družin (ručně vyrobené aroma svíčníky, voucher do nového planetária Slezské univerzity, poznávací karty s přírodninami) a jeden oddílový (nové deskovky). Dlouho jsme zpívali, hráli nové deskovky a u toho mlsali cukroví, kterého se sešlo opravdu hodně (mamkám velké díky!).

Přestože jsme na neděli měli připraveny ještě další pokračování her, byl největší zájem o stavby ze sněhu a dovádění v něm. Postupně jsme balili, sekali dřevo ke kamnům, uklidili, co jsme mohli, vyhlásili vítěze soutěží, rozdali „gumáky“ a pak jsme se již s báječnou chalupou ve Stříbrných horách rozloučili, zamávali sněhulákům a v začínajícím dešti jsme se autobusem a vlakem vraceli domů, do Opavy. **TOM**

35 LET S ODDÍLEM 5.-6. 10. 2019

Ranní deštivé probuzení nám první říjnovou sobotu okamžitě sdělilo, že oslava pětatřiceti let od založení TOM KADAO venku nebude. I přes nepříznivé počasí se nás ale sešlo hodně. Byl nachystaný slavnostní oheň, připraveny zábavy do lesa, veškerý materiál složen v chajdě ve Vršovicích u Opavy.

Od rána jsme žhavili telefony a psali na web zprávy klukům, holkám a jejich rodičům a známým, abychom všem sdělili změny. Naštěstí jsme měli v záloze školu v Komárově. O víkendu se stala naší základnou do nepohody. Přesto, že to na startu nevypadalo moc slavně, nakonec se celá oslava podařila.

Dorty byly napečeny z 230 muffinů, kroniky vystaveny a světe, div se, fakt se prohlížely. Běžela nekonečná videa z naší činnosti, čepovala se malinovka a švestkové Bernardovo nealkoholické pivo (díky, pane Psoto!), plnily se úkoly, na jejichž konci byl vlastnoručně vyrobený buton, hledali se vedoucí v mládí a dnes, házelo se na Toma, střílelo na vedoucí, sprásklo se skoro 30 litrů zelňačky, rozdávaly se a přijímaly dárky (děkujeme všem, kdo nám poslal přání nebo osobně přinesl), premiéru zažily nové filmy táborový film Tajuplná Asiea outdoorový film Balkán 2019, natáčely se videovzkazy pro další generace, úsměvy vyvolávala KadaoFotoBudka, kde se mnozí vyřádili a samozřejmě nemohl chybět oheň. Byl sice nějaký divný, ale byl náš a byl jediným řešením, které nám sobotní liják a prostor školy dovolil. Zapálili jsme jej ve jménu všeho, co je nám blízké, ze čtyř stran, na počest přátelství, přírody, oddílu a dlouhých let ve zdraví. A přestože byl tak zvláštní a zapálen jakýmisi podivnými prskavkami, bylo u něj veselo. Díky všem, kteří si připravili písničku, scénku, vtip, výstup příjemně, zpěvavě a dobře. Hrálo se a zpívalo dlouho, přes půlnoc a pak, když šli malí spát, tak jsme „načli“ dort, který TOM dostal ke svým narozeninám a dlouho jsme si povídali o oddíle, co nás čeká a možná nemine. Vzhůru do dalších dnů, měsíců či snad let? **TOM**

ODLÍVÁNÍ STOP

Jedno sobotní dopoledne jsem se rozhodla, že se naučím odlívat stopy. Neváhala jsem a šla je hledat.Nebylo to vůbec těžké, protože spoustu stop bylo kousek před lesíkem, který je 500 metrů od našeho domu.Vrátila jsem se domů a šla obědvat.

Odpoledne jsem si nachystala potřebné věci k odlívání stop, které jsou: **sádra, míchátko (lžíce, klacík), voda, forma, ve které se míchá voda se sádrou, štěteček, pruhy tvrdého papíru.**

Po nachystání věcí jsem poprosila mamku, ať jde se mnou. Došly jsme k lesu a ještě jednou si prohlédly stopy. Byly tam stopy malých a velkých psů a srnek. První jsem odlévala stopu srnky.

Postup při odlévání stop: První si štětečkem jemně očistíme stopu. Jako druhé si dáme proužky tvrdého papíru kolem stopy tak, aby stopa byla celá. Potom si do hladka namícháme vodu se sádrou, která bude v podobě hustého jogurtu. Nečekáme, hned dáme sádru na stopu, aby nám neztvrdla a uhladíme. Pak stačilo jen čekat, než sádra zatvrdne.

Čekání bylo velice nudné a sádra mi ještě zbyla, tak jsem se rozhodla, že si udělám ještě další odlitek stopy - psa. Ale ta druhá stále nebyla suchá. Nezbývalo nám nic jiného, než znuděně čekat nebo se jen tak projít.

Hádejte co jsme si vybraly? No přece se jen tak projít!!! Třeba narazíme na čtvrtého savce, který mi ještě chybí ke splnění úkolu. Bohužel, žádného jsme neviděly. Byla už skoro tma a byly jsme promrzlé. A HURÁ!!! Sádra byla suchá. Odloupla jsem ji z hlíny a vzala domů. Byla ale hodně špinavá. Očistila jsem ji trošku štětečkem, doma umyla vodou a dala sušit před krb.

A tak jsem se naučila odlívat stopy. Moc mě to bavilo, až na ty zmrzlé ruce. Příště na viděnou !!!

Terisek

PŘIPRAVOVANÉ AKCE:

- OSTRAVICE - ZIMNÍ SRAZ ODDÍLŮ TOM (11.-12. 1.)
- UZLAŘSKÁ REGATA (25. 1.)
- BĚŽKY, BĚŽKY ANEB ZIMNÍ SRAZ KČT V RÝMAŘOVĚ (1.-2. 2.)
- LYŽOVÁNÍ V RAKOUSKU (1.-6. 2.)
- RINGO TURNAJ ANEB O ZLATÉ TRENKY (7.-8. 2.)
- KADAOBĚŽKOBUS - LYŽAŘSKÁ BĚŽECKÁ VÝPRAVA (22. 2.)
- SKIALPY NA PRADĚDU (1. 3.)
- FESTIVAL HARRYHO MOUČKY (21. 3.)
- PRVNÍ JARNÍ VÝPRAVA (27.-29. 3.)